

ಕುರಿತಂತೆ. “ತೂರ್ಣಶ್ರೀಲ್ (ಕಂಬದಲ್ಲಿ) ಅವತರಿತ್ತಾನ್ ಸಿಂಗಂ” - ಜಡಕಾಯದಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹನವತಾರದಿಂದ ಶ್ರೀಹರಿ ಅವತರಿಸಿದ್ದು ರಾಕ್ಷಸಸಂಹಾರ, ಪ್ರಹ್ಲಾದಪರಿಪಾಲನ - ನಾಮಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಹಾಡಿದ್ದರಿಂದ ತಾನೆ ಈ ಅಪ್ರಾಕೃತ ಘಟನೆ ಸಂಭವಿಸಿದ್ದು!! ಈ ಹೊತ್ತೂ ನಾವು ‘ಅಹೋಬಿಲ’ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ‘ಪಾವನಾ’ ಕ್ಷೇತ್ರದ ತನಕ ನವನಾರಸಿಂಹ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ನಾಮ ಜಪವೂ ಅತ್ಯಗತ್ಯ.

**ತೊಟ್ಟುಪಡೆಯುಟ್ಟು ಕೋಲಿಂದವನ್ನಿಯಾನ್
ಅಟ್ಟಿಚುಯಕರತ್ತಾ ನನ್ನಾನ್ರು, ಕುಟ್ಟುತ್ತಂ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೈ ಕುಂಚ, ಕೋಳಿತ್ತರಿನ್ನಶಕ್ತಾರತ್ತಾನ್**

ತಾಳ್ಮೆದಲೇ ನಂಗಳ್ಳುಚ್ಚಾರ್ವು ಎಂಬುವಲ್ಲಿ ಗಜೇಂದ್ರನು ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಜಲಪಾನ ಮಾಡಹೋದಾಗ ಮೊಸಳೆ ಹಿಡಿದು ಕೊನೆಗೆ ಆನೆಯು ‘ಆದಿಮೂಲಾ’ ಎಂದು ಫೀಳಿಟ್ಟಾಗ, ಗರುಡ ವಾಹನನಾಗಿ ಎಂಟುಕೋಳ ಈ ನಾರಣನು ಬಂದು ಸುದರ್ಶನಚಕ್ರ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ನಕ್ರನನ್ನು ಕೊಂದನಲ್ಲ! ನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಎಂತಹುದೋ!

ಕುಲಶೇಖರ ಆಳ್ವಾರರು ನಾಮಮಹಿಮೆ - ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತೇ ‘ಮುಕುಂದಮಾಲೆ’ ಎಂಬ ಸೊಗಸಾದ ಭಕ್ತಿರಸಸ್ಯಂದಿ ಸ್ತೋತ್ರ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ. ‘ಮಂತ್ರಂ ಸಪ್ರಣವಂ ಪ್ರಣಾಮಸಹಿತಂ’ ಓಂಕಾರ ಸಹಿತ ನಮನಗೈಯುತ ‘ಓಂ ನಮೋ ನಾರಾಯಣಾಯ’ ಎಂಬುವ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರೀ ನಾಮವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳು, ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರರ ಪರಮಾತ್ಮಾನುಭವ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ನಾಮಮಹಿಮೆಯ ಕುರಿತು ಹಾಡಿದ್ದರಿಂದಲೇ! ತಿರುವಿರುತ್ತಮ್, ತಿರುವಾಶಿರಿಯಂ, ಪೆರಿಯ ತಿರುವಂದಾದಿ, ತಿರುವಾಯ್ಮೋಳಿ, ಈ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಬಂಧಗಳೂ, ಋಕ್, ಯಜಸ್ಸು, ಅಥರ್ವ, ಸಾಮವೇದಕ್ಕೆ ಸಮವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಾವು ನಂಬಿದ ಶ್ರೀನಾರಣನನ್ನು ಪಿತಾ, ಮಾತಾ, ಆಚಾರ್ಯ ಎಂದೆಲ್ಲ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಾಯಕ ನಾಯಕಿ ಭಾವದಲ್ಲಿ ತಿರುವಾಯ್ಮೋಳಿ ಪ್ರಬಂಧ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ:

**ಎನ್ನಕ್ಕಾರವಮುದಾಯಿನ ದಾವಿಯೈಯಿನ್ನುಯಿರೈ,
ಮನಕ್ಕಾರಾಮೈಮನಿಯುಂಡಿಟ್ಟಾಯಿನಿಯುಂಡೋಳಿಯಾಯ್,
ಪುನಕ್ಕಾಯಾ ನಿರತ್ತಪುಂಡರೀಕಕ್ಕಾಕ್ ಶೆಂಗನಿವಾಯ್,
ಉನಕ್ಕೇರುಮ್ ಕೋಲಮಲರ್ಪಾವೈಕ್ಕನ್ಟಾಯವೆನ್ನನ್ನೇಯೋ**

ಅತಸೀಕುಸುಮಗಾತ್ರ ನೀನು, ಪುಂಡರೀಕಾಕ್ಷನೀನು, ಬಿಂಬಾಧರ ನಿನೆಗೆ ತಕ್ಕ ಸೌಂದರ್ಯವುಳ್ಳ ಪದ್ಮೋದ್ಭವೆ ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಲ್ಲಭ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಮೂರ್ತಿ - ನಿನ್ನನ್ನೇ ನಾಮವಿಶೇಷಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಶಂಸೆಯ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಹಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಪರಮಾತ್ಮ ಆಳ್ವಾರರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಮಾರುಹೋಗಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದಾಗ, ಅವನಿಗಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕೆಟ್ಟಕಂಗಳ ದೃಷ್ಟಿ ತಾಕಿತೋ ಎಂದು ಮಂಗಳಾಶಾಸನ - ನಾಮಮಹಿಮೆ ಹಾಡಿದರು ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರರು.

ತಿರುಮಂಗೈ ಕಳ್ಳರಕುಲದವ - ನಾಟ್ಟು ವಿರುಮಾಳ್ - ಆಶು, ವಿಸ್ತಾರ, ಮಧುರ, ಚಿತ್ರ- ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ತಮಿಳುಗೀತ ರಚನೆಯ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಿವರು.

ಸಾವಿರಾರು ಪಾಶುರಗಳ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನು ತಿರುಮಂಗೈ ಆಳ್ವಾರ್ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಪೆರಿಯ ತಿರುಮೋಳಿ - ಬಹುಶ್ರುತ- ಎಲ್ಲವೂ ಭಗವನ್ನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಕುರಿತವೇ. ಜತೆಗೆ ಬದುಕಿನ ದಟ್ಟ ಅನುಭವ - ಅಲ್ಲಿಯ ನೋವು - ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ದಿವ್ಯ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಂಸಾರತಾರಣ ಆದೀತು! ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ, ಭಾಗವತ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಪಾಶುರಗಳ ಸಾಲ್ಗಳಲ್ಲಿ ಕಥನರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಾಡಿರುವ ಆಳ್ವಾರರು ಆ ದಿವ್ಯನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಎಷ್ಟು ಅಸಾದೃಶವೆಂದು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ.

**ಕುಲಂತರುಂ ಶೆಲ್ವಂ ತಂದಿಡುಂ ಅಡಿಯಾನ್ ಪಡು ತಯಿರಾಯಿನ
ವೆಲ್ಲಾಂ**

ನಾರಾಯಣನಾಮಮಹಿಮೆ ಕುಲವನ್ನು ಸತ್ಕುಲವಾಗಿಸುವುದು, ಅಖಂಡ ಐಸಿರಿಯನ್ನು ತರುವುದು, ಭಕ್ತರ (ಅಡಿಯಾನ್) ದುಃಖಗಳನ್ನು ನಾಶ ಪಡಿಸುವುದು.

**“ತೊಲ್ಲೈನಾನ್ ಕಂಡುಕೊಂಡೇನ್ ನಾರಾಯಣಾ ಎನ್ನುಂ
ನಾಮಂ||”**

‘ನಾಮಸ್ಮರಣೆ - ನಾರಾಯಣನೆಂಬುವ ಸೊಲ್ಲ ಎಲ್ಲವೂ ಅನುಗ್ರಹ ತರುವ ಸಂಪನ್ನತೆಯುಂಟು ಮಾಡುವುದೆಂದು ನಾನರಿತೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ತಿರುಮಂಗೈ.

ಆಳ್ವಾರರು ಕೇವಲ ತತ್ತ್ವ ನಿರೂಪಕರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಅವರು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಉದ್ಘೋಷಿಸುವ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣ ನಾಮಮಹಿಮೆ ಅಲ್ಲಿ ಹರಳುಗಟ್ಟಿರುವ ಅನುಭವಸರಣಿ. ಮಾನವನಿರುವುದು. ಕೇವಲ ಉಪಭೋಗ - ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ಕಾಣದ, ಆದರೆ ನೆಮ್ಮದಿ ನೀಡುವ ಭಗವಂತನ ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭವಾದ ಮಾರ್ಗ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗ - ಅವನ ದಿವ್ಯನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಕುರಿತು ಪ್ರಶಂಸೆ ಹಾಡುವುದು!

“ಕಾದುದೀತನ ನಾಮವು ಆ ಪ್ರಹ್ಲಾದನ ಆಸರು ಬೇಸರನು”, “ನಾಮಧಾರಿಗಳತುಳ ಬಲರಂದ”, “ಗತಿಹೀನರಿಗೆ ಅಕಟ ನೀನೆ ಗತಿಯಲ್ಲೆ ಗೋವಿಂದ” ಎಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟ ದ್ರೌಪದಿಗೆ ಗೋವಿಂದ ನಾಮ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ತಾನೆ ಅಕ್ಷಯಾಂಬರಪ್ರದಾನವಾದದ್ದು? ಆಳ್ವಾರರುಗಳು ಹಾಡಿದ ಶ್ರೀನಾಮಗಳ ಸಮೂಹವಾದ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಇಡೀ ವಾಚ್ಯಯವು ಭಗವನ್ನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಕುರಿತೇ ಚಿಂತನೆಗೈಯುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಬದುಕೂ ಹಸನಾಗುತ್ತದೆ. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯೆಂಬುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಬಾಧಕ ಆಗದೆ, ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಭಾವ - ಅಂತರಂಗ - ಆಳ್ವಾರರು ನಂಬಿ ನುತಿಸಿದ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣ ದಿವ್ಯನಾಮಾಮೃತ - ಹಾಗೂ ಆ ನಾಮ ಮಹಿಮೆ ಎರಡನ್ನೂ ಬಣ್ಣಿಸುವ ಕಾವ್ಯವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪಠಣ - ಭಕ್ತಿ ಮುಖ್ಯ. ಮನದ ವೈಶಾಲ್ಯ ಅತ್ಯಗತ್ಯ.

ರಾಮನಾಮದ ಮಹತ್ವ

ಎಚ್.ಎಲ್.ಸೀತಾದೇವಿ

ಭಾರತದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪಂಥಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮನಾಮದ ಮಹತ್ವ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಆಧುನಿಕ ಯುಗದವರೆಗೂ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನ ದಿವ್ಯವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದೊಂದಿಗೆ ಜೊತೆಜೊತೆಯಾಗಿ ಬರುವ ಅವನ ದಿವ್ಯನಾಮವನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದಿರುವ ಲೇಖಕಿ 'ಕನ್ನಡಪ್ರಭ' ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಸಂಪಾದಕಿಯಾಗಿ, ಆಕಾಶವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ವಾರ್ತಾಪ್ರಸಾರಕರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಹಿತ್ಯಾಸಕ್ತರೂ, ಉತ್ತಮ ಲೇಖಕಿಯೂ ಆಗಿರುವ ಇವರು ಈಗ ಮೈಸೂರು ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ದಶಾವತಾರಗಳಲ್ಲಿನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಮೀಪವಾದದ್ದು ರಾಮಾವತಾರ. ರಾಮೋಪಾಸನೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೂಚಾನವಾಗಿ, ಒಂದು ಪರಂಪರೆಯಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಅದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವೂ ಹೌದು.

ಬದುಕಿನ ಆಸೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಇಷ್ಟಪ್ರಾಪ್ತಿ, ಅನಿಷ್ಟ ನಿವಾರಣೆಗೆ ನಾವು ಅವಲಂಬಿಸುವ ಸಾಧನವೇ ಉಪಾಸನೆ. ಉಪಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧ. ಪಠಣ, ಸಂಕೀರ್ತನ, ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಪೂಜೆ.

‘ಧರ್ಮಮಾರ್ಗಂ ಚರಿತ್ರೆಣ ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗಂ ಚ ನಾಮತಃ |

ತಥಾ ಧ್ಯಾನೇನ ವೈರಾಗ್ಯಂ ಐಶ್ವರ್ಯಂ ಸ್ವಸ್ಥಪೂಜನಾತ್ ||’

- ಎನ್ನುವಂತೆ ರಾಮಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಓದುವುದರಿಂದ ಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗ ಅರ್ಥಾತ್ ಸನ್ಮಾರ್ಗಿಯಾಗಬಹುದು. ನಾಮ ಜಪದಿಂದ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಮಧ್ಯಾನದಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯ ಬಂದರೆ, ಪೂಜೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಸಕಲೈಶ್ವರ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಅಲ್ಲವೇ ಆಚಾರ್ಯ ಶಂಕರರು ‘ನಾಮ ಸ್ಮರಣಾದನ್ಯೋಪಾಯಂ ನ ಹಿ ಪಶ್ಯಾಮೋ ಭವತರಣೇ’ ಎಂದಿರುವುದು? ಈ ಭವಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟಲು ದೇವರ ನಾಮ ಸ್ಮರಣೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ನಾಮೋಪಾಸನೆಗೆ ವಿಶೇಷ ಮಹತ್ವ ಬಂದಿರುವುದು. ನವವಿಧ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯೂ ಒಂದು. ನಾಮ ಜಪದಿಂದ ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿ, ಏಕಾಗ್ರತೆ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕ ನೆಮ್ಮದಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ನಾಮೋಪಾಸನೆ ಮಾಡಲು ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭವಾದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಮಂತ್ರ ಶ್ರೀರಾಮ ಮಂತ್ರ. ‘ಓಂ ನಮೋ ನಾರಾಯಣಾಯ’ ಎಂಬ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರೀ ಮಹಾ ಮಂತ್ರದ ‘ರಾ’ ಹಾಗೂ ‘ಓಂ ನಮಃ ಶಿವಾಯ’ ಎಂಬ ಪಂಚಾಕ್ಷರೀ ಮಂತ್ರದ ‘ಮ’ ಮತ್ತು ಶಾಕ್ತ ಮಂತ್ರಗರ್ಭಿತವಾದ ‘ಶ್ರೀ’ ಕಾರಗಳು ಸೇರಿ ಶ್ರೀರಾಮ ಮಹಾಮಂತ್ರವಾಗಿದೆ. ಇದು ನಾರಾಯಣ, ಶಿವ, ಶಕ್ತಿತ್ವತ್ವಗಳ ಸಂಗಮ. ಐಹಿಕ, ಆಮುಷ್ಮಿಕ - ಎರಡೂ ಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ತಾರಕ ಮಂತ್ರ. ಅದಕ್ಕೇ-

ಸಪ್ತಕೋಟಿ ಮಹಾಮಂತ್ರಾಃ ಚಿತ್ರವಿಭ್ರಮಕಾರಕಾಃ |

ಏಕ ಏವ ಪರೋ ಮಂತ್ರೋ ರಾಮ ಇತ್ಯಕ್ಷರ ದ್ವಯಮ್ ||

- ಎನ್ನುವುದು. ಅಂದರೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರವಶಗೊಳಿಸುವ ಏಳುಕೋಟಿ ಮಹಾಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ, ಮಹತ್ತರ ವಾದ ಏಕೈಕ ಮಂತ್ರ ಶ್ರೀರಾಮ ಮಂತ್ರವಾಗಿದೆ ಎಂದರ್ಥ. ಈ ಮಂತ್ರದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಆದಿಶೇಷ, ಇಡೀ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಲು ಸಮರ್ಥ ನಾದದ್ದು. ಅಗಸ್ತ್ಯರು ಸಮುದ್ರಪಾನ ಮಾಡಲು, ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತವನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾದದ್ದು. ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವುದೇಕೆ, ಅತ್ಯಂತ ದುಷ್ಟನಾದ, ಕಡು ಕ್ರೂರಿಯಾದ, ದಾರಿಗಳನ್ನಾದ ಬೇಡನೊಬ್ಬ ಮಹಾಮುನಿಯಾಗಿ, ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತನಾದದ್ದು.

ಈ ಬಗ್ಗೆ ತತ್ತ್ವಸ್ವಂಗ್ರಹ ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಥೆ ಇದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಶಿವ, ಪಾರ್ವತಿಯರು ಸಲ್ಲಾಪದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾಗ, ‘ರಾಮನಾಮವನ್ನು ಅನವರತ ಜಪಿಸುವುದರ ಫಲವೇನು? ರಾಮ ನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯಿಂದ ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಮುಕ್ತಿ ಹೊಂದಬಹುದೇ?’ ಎಂದು ಪಾರ್ವತಿ ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಆಗ ಶಿವ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ:

ಮಹಾತೇಜಸ್ವಿಗಳಾದ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಒಮ್ಮೆ ಹಿಮಾಲಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡು. ಅಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳು, ಅವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕ್ರೂರರಾದ ದರೋಡೆ

ಕೋರಿದ್ದರು. ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆ ದರೋಡೆಕೋರರ ಮುಂದಾಳು ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಇವರ ದಾರಿಗಡ್ಡೆ ವಾಗಿ ಬಂದು ನಿಂತ. ಅವನೋ ಅತ್ಯಂತ ನೀಚ, ಕ್ರೂರಿ. ಧರ್ಮ-ಕರ್ಮ ಎಂದರೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನೇ ತಿಳಿಯದವನು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಝಳಪಿಸುತ್ತಾ, “ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ.....” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದ.

ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಒಂದಿಷ್ಟೂ ವಿಚಲಿತರಾಗದೆ, ಅವನನ್ನು ಕನಿಕರ ದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಅಯ್ಯಾ, ನಾವು ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು, ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗಿಗಳು. ಈ ದಂಡ, ಕಮಂಡಲ, ಜಪಮಾಲೆ ಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬೇರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದರು.

“ಧನಕನಕಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ?” ಮತ್ತೆ ಬಂತು ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ಅಯ್ಯಾ, ಮೈಮೇಲಿನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ” ಬಂತು ಉತ್ತರ. ಆ ದರೋಡೆಕೋರನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. “ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಂದು ದೋಚಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದ.

ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಶಾಂತರಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು, “ಎಲ್ಲಿಗೆ?”

“ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಗೆ? ಮನೆಗೆ. ನೀವೇನೋ ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗಿ ಗಳು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಮನೆಮಠ ಇದೆಯಲ್ಲಾ, ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕ ಬೇಕಲ್ಲಾ?” ಎಂದಾತ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಥ ನೀಚ ಕೆಲಸವೇ?”

“ನೀಚವೋ, ಹೀನವೋ, ನನಗೊಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಕಸುಬು ಇದೊಂದೇ.”

“ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ರೌರವ ನರಕ ಖಚಿತ.”

ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳ ಮಾತಿನಿಂದ ಇದೇ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಆ ದರೋಡೆಕೋರನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಯವಾಯಿತು. ಇದುವರೆಗೂ ಯಾರೂ ಅವನೊಡನೆ ನಿಂತು ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ನೋಡಿ ದರೇ ಅಂಜಿ, ಇದ್ದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳು ತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈ ಜಟಾಧಾರಿಗಳಾದರೋ ಹೆದರುವುದಿರಲಿ, ನನಗೇ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ? ನಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯೋ, ತಪ್ಪೋ ಎಂಬ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಕಾಡಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಅದೇ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯವೆಂದು ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು, “ಅಯ್ಯಾ, ನೀನು ದೋಚಿದ ಒಡವೆ, ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಬಂಧುಬಾಂಧವರು ಪಾಲುದಾರರು ಹೌದಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

“ಹೌದು” ಎಂಬ ಉತ್ತರ ಬಂತು. “ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಪಾಪ ಪುಣ್ಯ ಗಳಲ್ಲಿ ಅವರೂ ಭಾಗಿದಾರರೆ?”

“ಆಗಿರಲೇಬೇಕಲ್ಲಾ” ಎಂದ ದರೋಡೆಕೋರ. “ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳಬೇಡ. ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದರು ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು. “ಸರಿ, ನಾನು ಬರುವವರೆಗೂ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗ ಬಾರದು, ಇಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು” ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಇತ್ತು, ಅವನು ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ನೇರವಾಗಿ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಬಂಧು ಬಾಂಧವರನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನಾಗಿ ಕರೆದು ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಆದರೆ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಅವನ ಪಾಪದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಲು ಸುತರಾಂ ಒಪ್ಪಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕುವುದು ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ವಾಮಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದರೆ ಅವನೇ ಜವಾಬ್ದಾರ. ಆದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಾಲು ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರೆಲ್ಲಾ ಧೂಳು ಕೊಡವಿದಂತೆ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಝಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.

ತನ್ನವರು ಎಂದುಕೊಂಡವರ ಮಾತಿನಿಂದ ದರೋಡೆಕೋರನಿಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಅದೇ ಅವನ ಜ್ಞಾನೋದಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವಾಯಿತು. ಸತ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಯಿತು. ಅವನಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಮೂಡಿತು. ಅವನು ನೇರವಾಗಿ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ತನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ.

ಅವರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಸಮಾಲೋಚಿಸಿ, ಆತನ ಪಾಪಹರಣಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವೊಂದೇ ಪರಿಹಾರ ಎಂಬ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆದರೆ ಅವನು ಅದೆಷ್ಟು ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದನೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶ ಮಾಡು ವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ತಿರುಗು ಮುರುಗಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮ ಮಂತ್ರ ವನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು.

“‘ಮರಾ, ಮರಾ ಮರಾ’ ಎಂದು ಹಗಲಿರುಳು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಜಪಿಸು. ನಿನ್ನ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದರು.

ದರೋಡೆಕೋರ, ಹಸಿವು, ಬಾಯಾರಿಕೆ, ಕೊನೆಗೆ ಉಸಿ ರಾಟದ ಪರಿವೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಏಕಮನಸ್ಕನಾಗಿ ‘ಮರಾ, ಮರಾ, ಮರಾ’ ಎಂದು ಜಪಿಸುತ್ತಾ, ಆ ದಿವ್ಯವಾದ ರಾಮಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ. ಅವನ ಮೇಲೆ ಹುತ್ತ ಬೆಳೆಯಿತು. ಮುಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಅದೇ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬಂದರು. ಹುತ್ತದಿಂದ ರಾಮನಾಮದ ದಿವ್ಯನಾದ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೆರಗಾದರು. ಅವರಿಗೆ ಹಿಂದಿನದ್ದೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಿದ್ದ ಆ ದರೋಡೆಕೋರನನ್ನು, “ವಾಲ್ಮೀಕೀ, ಹೊರಗೆ ಬಾ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಯಾಗು” ಎಂದು ಆಶೀ ವದಿಸಿದರು.

ಅತ್ಯಂತ ಕಡುಕ್ರೂರಿಯಾಗಿದ್ದ ದರೋಡೆಕೋರನೊಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಗಲು ಕಾರಣವಾದದ್ದು ರಾಮಮಂತ್ರ. ಇದು ಶ್ರೀರಾಮನಾಮದ ಮಹಿಮೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳುವುದು-

**ರಾಮನಾಮ ಸಮಂ ತತ್ತ್ವಂ ನಾಸ್ತಿ ವೇದಾಂಗೋಚರಮ್ |
ಯತ್ರಸಾದಾತ್ವರಾಂಸಿದ್ಧಿಸಂಪ್ರಾಪ್ತಾಃಮುನಯೋಽಮಲಾಮ್ ||**
- ಎಂದು.

ರಾಮನಾಮಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ತತ್ತ್ವ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಋಷಿ ಮುನಿಗಳು ಈ ನಾಮ ಜಪದಿಂದಲೇ ಪರಾಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದರು. 'ರಾಮ' ಎಂಬ ಎರಡಕ್ಷರದಿಂದಲೇ ದೇವತೆಗಳ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ, ಮುಕ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಲ್ಲವರು.

'ರಾಮ' ಎಂಬುವ ಎರಡು ಅಕ್ಷರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಪಾಮರರು ತಾವೇನ ಬಲ್ಲರಯ್ಯಾ? ರಾ ಎಂದ ಮಾತ್ರದಲಿ ರಕ್ತಮಾಂಸದೊಳಿದ್ದ ಕಾಯಸ್ಥಿಗತವಾದ ಮಹಾಪಾಪವನ್ನು ದೂರವನೆ ಮಾಡಿ ಮಹರಾಯ ಮುಕುತಿಯನೆ ಕೊಡುವ' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ ದಾಸವರೇಣ್ಯರು.

'ರಾಮ, ರಾಮ, ರಾಮ' ಎಂದು ಮೂರು ಸಲ ಹೇಳಿದರೂ ಸಾಕು, ವಿಷ್ಣುಸಹಸ್ರನಾಮ ಪಾರಾಯಣದ ಫಲ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ರಾಮನಾಮವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಬರೆದರೆ ಮೂರು ಬಾರಿ ಜಪ ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ. ನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆ, ಭಜನೆ, ನಾಮಸ್ಮರಣೆ - ಹೇಗೇ ರಾಮನನ್ನು ನೆನದರೂ ಬದುಕು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. 'ರಾಮ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮಹಿಮೆ ರಾಮನನ್ನೂ ಮೀರಿದೆ. ಆದು ರಾಮಾವತಾರಕ್ಕಿಂತ ಹಿರಿದು.

ರಾಮನನ್ನು ನಂಬಿ ಇಹಪರ ಸೌಖ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದ ಹಲ ವಾರು ಸಾಧುಸಂತರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಗಿಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ರಾಮನಾಮ ಸ್ಮರಣೆ, ರಾಮಭಜನ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಿ ದವರಲ್ಲಿ ಸಂತ ತುಲಸಿದಾಸ, ಕಬೀರದಾಸ, ಸಮರ್ಥ ರಾಮ ದಾಸ, ತುಕಾರಾಮ ಚೈತನ್ಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯರು ಪ್ರಮುಖರು.

ಗೋಂದಾವಳಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಎಂದೇ ಖ್ಯಾತರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯರು ತಮ್ಮ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ರಾಮ ನಾಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಿ, ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ದೋಷ, ಕಳಂಕಗಳನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದ, ಉಲ್ಲೇಖಾರ್ಹ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಒಮ್ಮೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಚೈತನ್ಯರು ಶಿಷ್ಯ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಪಂಡರಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ದಾರಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಅವರೆಲ್ಲ ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಭತ್ತವೊಂದರಲ್ಲಿ ಬಿಡಾರ ಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳಕಾಕರ, ಡಕಾಯಿತರ ಹಾವಳಿ ವಿಪರೀತ. ಪರಿವಾರ ದಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಚೈತನ್ಯರು ಮಾತ್ರ 'ರಾಮ ಸರ್ವರಕ್ಷಕ' ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿದ್ದರು.

ಊಟದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಏಕಾಏಕಿಯಾಗಿ ಕಲ್ಲುಗಳ ಮಳೆ ಸುರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಶಿಷ್ಯ ಪರಿವಾರದ ಜಂಘಾಬಲವೇ ಉಡುಗಿಹೋಯಿತು. ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ದಿಕ್ಕು ತೋಚದಂತಾಗಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಚೈತನ್ಯರು ಅಭಯ ನೀಡಿ, ರಾಮನಾಮ ಜಪವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಟುತ್ತು

ಡಕಾಯಿತರು ಅವರ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾದರು. ಚೈತನ್ಯರು ಒಂದಿಷ್ಟು ಎದೆಗುಂದದೆ, 'ನಿಮ್ಮ ನಾಯಕ ವಿರೋ ರಾಮೋಸಿ ಎಲ್ಲಿ? ಕರೆಯಿರಿ ಅವನನ್ನು' ಎಂದರು.

ಕ್ರಿಯೆವೇ ಮೂರ್ತಿವತ್ತಂತೆ ಇದ್ದ ವಿರೋ ರಾಮೋಸಿ ಬಂದ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬಡಿಗೆ, ನೋಡಿದರೇ ಹೆದರಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂಥ ಆಕಾರ. ಚೈತನ್ಯರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅನುನಯಿಸುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು - "ಅಯ್ಯಾ, ಎಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ಈ ಕಾಯಕ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯ?"

"೧೦-೧೨ ವರ್ಷಗಳಿಂದ."

"ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿರಬೇಕಲ್ಲಾ?"

"ಎಲ್ಲಿ ಬಂತು? ನಮ್ಮ ಸಂಪಾದನೆಗೆ ಪಾಲುದಾರರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಪೊಲೀಸರು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಹಂಚಬೇಕಲ್ಲಾ."

"ನೀನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವೇ?"

"ಇಲ್ಲ, ಪಾಪದ ಕೆಲಸವೇ. ಆದರೂ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯ ಬೇಕಲ್ಲಾ" ಎಂದ ಆತ.

ಆಗ ಚೈತನ್ಯರು "ಈ ದುಷ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಏನಾದರೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡು. ನಾನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಶ್ರೀರಾಮ ನಿನ್ನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದರು.

ಕ್ಷಣಕಾಲ ಯೋಚಿಸಿದ ಆ ಡಕಾಯಿತರ ನಾಯಕ, "ಸರಿ, ನಿಮ್ಮ ಹಣವೇನೂ ಬೇಡ. ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಹಣದಿಂದಲೇ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದ.

ಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯರು ಆ ಡಕಾಯಿತರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ರಾತ್ರಿ ತಮ್ಮ ಅತಿಥಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಶ್ರೀರಾಮಪೂಜೆ, ಭಜನೆಗಳಾದ ನಂತರ ಊಟ ಹಾಕಿಸಿ, ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಮುಂದಿನ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವಿರೋ ರಾಮೋಸಿಯ ನಡವಳಿಕೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಕಳೆ, ನಡೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ದವತೆ ಎದ್ದು ತೋರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಇದು ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯರು ಅವನಿಗಿತ್ತ ಶ್ರೀರಾಮ ನಾಮೋಪದೇಶದ ಫಲ.

ಶ್ರೀರಾಮ ನಾಮ ಸ್ತರ್ಶಮಣಿ ಇದ್ದಂತೆ. ತನ್ನ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಮಂತ್ರದಷ್ಟೇ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ. ತಾರಕ ನಾಮ. ಮಂಗಳಗಳ ನಿಧಿ. ಕಲಿಮಲ ನಿವಾರಕ. ಮುಮುಕ್ಷುಗಳ ವಿಶ್ರಾಮ ಸ್ಥಾನ. ಜೀವನವನ್ನು ಪಾವನಗೊಳಿಸುವ ಧರ್ಮದ ಬೀಜ. ಅದನ್ನು ನೆಚ್ಚಿದವರಿಗೆ ಇಹಪರಗಳ ಭಯವಿಲ್ಲ.

ಆದು ಹಿಂದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಇಂದಿಗೂ, ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮುತ್ತಾತನವರ